

تجربه و علم ولاسکو زیر سوال نرفت

با وجود 6 شکست، بازیگری و بازی‌خوانی، هنر اول این مربی بزرگ والیبال ایران است...

با وجود 6 شکست، بازیگری و بازی‌خوانی، هنر اول این مربی بزرگ والیبال ایران است تجربه و علم ولاسکو زیر سوال نرفت

جام جم آنلاین: تیمی که شگفتی‌ساز دوازدهمین دوره رقابت‌های جام جهانی والیبال لقب گرفته بود، سرانجام به رتبه نهم رسید و این همان رتبه‌ای است که کارشناسان واقع‌بین والیبال پیش‌بینی کرده بودند و آن را غایت خواسته‌های این برهه از والیبال کشورمان خوانده‌اند.

هر چند ملی‌پوشان ایرانی در گام نخست جام جهانی با کنارزدن ژاپن، میزبان همیشگی مسابقات روحیه‌ای مضاعف پیدا کرده بودند، اما با پیروزی بر لهستان تیم سوم اروپا و صربستان قهرمان اروپا گول‌کش بازی‌ها نام گرفتند تا در ادامه و با شکست آرژانتین تیم بلندآوازه آمریکای جنوبی، پدیده واقعی جام دوازدهم لقب گرفته و جوی را به وجود آورند که همه جوگیر شوند. در حقیقت با این نتایج دیگر در باور هیچ‌کس نمی‌گنجد که تیم ایران به هیچ تیم دیگری ببازد، اما واقعیت این است که تیم ایران در شرایطی بعد از 20 سال وارد عرصه رقابت‌های جام جهانی شد که ناشناخته‌ترین تیم محسوب می‌شد و چون یکدفعه از پس پرده درآمد و به جنگ آسمان‌خراش‌ها رفت، همه تعجب کردند.

در این بین، هنر خولیو ولاسکو در کوچینگ و فن رهبری خودنمایی کرد. او با استادی تمام از پتانسیل موجود در تیم ایران بهره گرفت و از بازیکنان به بهترین شکل استفاده کرد. ولاسکو در روزهای آغازین رقابت‌ها با بازی‌خوانی شیوه بازی حریفان، از مهره‌های ایرانی مثل مهره‌های شطرنج بهره گرفت، چراکه کمتر تیمی قدرت آنالیز مردان ایرانی را پیدا کرده بود، چون ولاسکو از تمامی 14 بازیکن اعزامی در فرصت‌ها و لحظه‌های مقتضی سود می‌برد و رقبا را دچار سرگیجه تاکتیکی کرد تا جایی که آناستازی، مربی نامدار و ایتالیایی تیم لهستان در پایان دیدار ایران و لهستان چند بار تکرار کرد که هنوز هم نمی‌داند چه شد که به تیم ایران نتیجه را واگذار کردند.

در دیدار با لهستان و صربستان، تیم ایران با زدن سرویس‌های پرشی موجی و سرویس‌های کنترلی، بازیکنان بلندقامت این تیم‌ها را که بعضی از آنان مانند مزدنگ با 211 سانتی‌متر قد دارند، غافلگیر کرد. برای آسمان‌خراش‌های اروپایی شرقی که مهار و گرفتن توپ‌های پرشی با شتاب 140 کیلومتر را تمرین کرده و در لیگ جهانی و لیگ اروپایی در کوران این‌گونه ضربات قرار گرفته بودند، آمدن به جلوی تور به منظور دریافت سرویس‌های کوتاه ایرانیان و بعد بازگشت به عقب برای دورخیز و زدن آبشارهای قدرتی، بسیار طاقت‌فرسا و اعمالی غیرقابل پیش‌بینی بود و با توجه به این‌که بازیکنان ایرانی به دلیل حضور مردان بلندبالایی چون علیرضا نادی، سیدمحمد موسوی عراقی، مهدی بازارگرد و... از ارتفاع دفاعی بالایی برخوردار بودند، رده حملات قدرتی این دو تیم (لهستان و صربستان) سد شد و در بازی با آرژانتین نیز دریافت اول تیم ایران خوب رسید و حضور دو سه بازیکن جوان و کم‌تجربه در ترکیب نماینده آمریکای جنوبی، شرایط را برای بازیکنان ایرانی مهیا کرد تا با مهار پیررا، کلیدی‌ترین بازیکن آرژانتین یک پیروزی درخشان دیگر برای تیم ایران رقم بخورد. اما مشکل از آنجا شروع شد که نوبت به حریفانی رسید که سرویس‌های خطرناکی داشتند. کوبا با هرناندر راموس و لئون ونرو، آمریکا با استنلی کلایتون بهترین زننده سرویس دهه اخیر والیبال جهانی، اندرسون ماتئو و ویلیام پریدی، ایتالیا با کریستین ساواتی، میشل لاسکو، تراویکاورگان و ایوان زتیسف، روسیه با ماکسیم میخائیلوف، نیکلای آپایکوف و... اجازه خودنمایی را به آبشارزن‌های تیم ملی ندادند و چون سرویس خوب زدند و به دلیل دریافت متزلزل تیم ایران که تا آخر مسابقات هم سوهان بر اعصاب می‌کشید موفق به ایجاد دیوارهای دفاعی بلند شدند و اگرچه مهاجمان ایرانی اکثر مواقع با شجاعت توپ‌ها را از کمند حریفان عبور می‌دادند، اما والیبال به عنوان یک ورزش گروهی وابسته به ارائه مناسب 6 فاکتور است که ما در یکی دو پست از جمله ساعدرسانی و... توپ‌گیری مشکل داشتیم و چنین شد که ایران با 5 برد و 6 باخت جام دوازدهم را ترک کرد، اما هنوز دلیل شکست ناگوار و ناباورانه 3 بر صفر به چین را نمی‌دانیم. باختی که به یک معما تبدیل شده و حرف و حدیث‌ها و شایعاتی را برانگیخته است. می‌پذیریم که بازیکنانی وجود دارند که روزی بد را سپری می‌کنند و به اصطلاح روز، روز آنها نیست، اما ندیده‌ایم که همه 12 بازیکن تیم کپ کرده و رنگ‌پریده باشند و از آنجا که نماینده هیچ رسانه ایرانی در ژاپن حضور نداشت شاید قضیه به این زودی‌ها برملا نشود، اما هرچه که بود به این باور می‌رسیم که تیم ملی تا زمانی که برای رقبا ناشناخته مانده بود با پاس‌های مینیاتوری امیرحسینی که در آسیا و جهان منحصر به فرد است بسیاری از مدافعان بلندبالای جهان را درپیل زد، اما امان از آنالیزورها که جنگ قدرت تیم‌ها از آنها آغاز می‌شود. تیم ایران البته آنالیزور بسیار خوبی به نام #171 پائولو گاردینه‌ری» را داشت و خولیو ولاسکو در کنار زمین گوشه‌هایی از صلابت، قدرت بازی‌خوانی و بازیگری و جابه‌جایی مهره‌ها را به منصف ظهور رساند و درس تازه‌ای به همه داد که مربیان بزرگ بی‌جهت بزرگ نشده‌اند.

ولاسکو در کنار تمام موارد تاکتیکی که به وضوح در تیم ایران مشاهده می‌شد، هرگز به هیچ بازیکنی حتی علیرضا نادی کاپیتان باتجربه تیم ملی اجازه نداد حرکت اضافی داشته باشند.

از نگاه ما ولاسکو کار خودش را به بهترین نحو انجام داد، اگرچه در جدول رده‌بندی بعضی از تیم‌هایی که به ایران باخت بودند بالاتر از ما قرار گرفته بودند، اما بی‌انصافی است که به خولیو ولاسکو و دستیارانش خسته نباشید نگوییم، طی روزهایی که باخت‌های تیم ملی آغاز شده بود، آنانی که در ابتدای مسابقات جوگیر شده بودند، دنبال حاشیه رفتند و عده‌ای هم بر این مدعا مصر شدند که پس چرا ولاسکو آمریکا، ایتالیا، برزیل، روسیه، کوبا و حتی چین را نبرده است. در پاسخ به این منتقدان و دوستان باید گفت که اولاً ولاسکو نمی‌تواند جای هیچ بازیکنی به میدان برود، وظیفه وی تجهیز روانی و فنی تیم برای مقابله با تیم‌های مدعی بوده و هست، اما اگر ما مقابل تیم‌هایی که بازنده نشدیم - منهای چین - پیروز می‌شدیم، آیا تجربه و علم والیبالیب زیر سوال نمی‌رفت؟ منطقی باشیم و احساساتی عمل نکنیم. امروز بازیکنی مثل #171؛الساندرو فی» یا #171؛مستر آنجلو» در تیم ایتالیا 295 تا 390 بازی بین‌المللی دارند.

اما تعداد بازی‌های باتجربه‌ترین بازیکنان ما مثل مهدی بازارگرد و امیر حسینی به 50 بازی هم نمی‌رسد و شاید علیرضا نادی با 100 بازی باتجربه‌ترین بوده که از قضا عملکرد بسیار درخشانی داشت و دومین مدافع روی تور جهان بعد از #171؛مارسین مزدونگ» لهستانی شد.

ولاسکو این هنر را داشت که از مهدی بازارگرد 33 ساله و امیرحسینی 36 ساله که فراموش‌شدگان والیبالیب ما بودند و از جوانانی چون پوریا فیاضی و امیر غفور به بهترین شکل بهره بگیرد و دیدیم که ایران تنها تیمی بود که 7 بازیکنش جایزه انفرادی هنگامه مسابقات را به خود اختصاص دادند.

این بازیکنان عبارت بودند از: علیرضا نادی، آرش کمالوند، امیر حسینی، مهدی بازارگرد، حمزه زرینی، پوریا فیاضی و امیر غفور و جالب این که غفور حتی در مسابقه با ایتالیا که شکست خورده بودیم، بهترین شد. انتخاب او پاسخی به برخی ادعاهاست که معتقد بودند فدراسیون جهانی و ژاپنی‌ها در حق تیم‌هایی مثل ایران محدودیت‌هایی را به وجود آورده بودند. ژاپنی‌ها البته مثل 2 سال پیش و رقابت‌های جام بین‌قاره‌ای به تیم ایران که زودتر راهی توکیو شده بود سالن ندادند و ایرانیان مجبور شده بودند یک روز هزار دلار بدهند و در سالن یک سرای سالمندان تمرین بکنند. ما هم در جریان #171؛AVC کاپ» در تهران آنها را ساعت‌ها در فرودگاه سرگردان کرده بودیم. بگذریم، برای اثبات شایستگی‌های خودمان نیازی نیست که دیگران را نفي کنیم، مشک آن است که خود ببوید و تیم ملی ایران همین که جزو 10 تیم برتر جهان قرار گرفت، سال‌ها برای آن زحمت کشیده شد و از این که با حضور خولیو ولاسکو برای یک بار هم که شده شایسته‌سالاری در تیم ملی حکمفرما شد، خوشحال هستیم و اعتقاد داریم که کار ما نه تنها تمام نشده بلکه تازه آغاز شده است.

والیبالیب ایران باید برای مسابقات انتخابی المپیک که اردیبهشت سال آینده در توکیو برگزار خواهد شد، آماده شود. گرچه می‌خواهیم خوشبینانه به قضیه نگاه کنیم و پیشاپیش جواز نخستین حضور المپیک والیبالیب ایران را در دست بگیریم، اما می‌دانیم که به چین باختیم و این نوعی دلوپسی را برای ما به وجود می‌آورد که به انتظار حوادث ننشینیم. شنیده‌ایم که آقای ولاسکو خسته است و یکسره از ژاپن به ایتالیا رفته و شاید تا فروردین برنگردد، او می‌گوید در این باره با فدراسیون والیبالیب ایران اتمام حجت کرده است که در مقطعی به زندگی شخصی خودش برسد، اما ما از مربیان پروازی یا پاره‌وقت خوشی نداریم و در این باره مثل مارگزیده‌هایی هستیم که از ریسمان سفید و سیاه می‌ترسیم.

لیگ والیبالیب ایران بازیکنان جوانی دارد که شاید کمتر از پوریا فیاضی نباشند، پوریایی که پدیده‌ای برای تیم ملی ما بود. این بازیکنان را کدامین چشم‌ها و گوش‌های حقیقت‌یاب و تیزبین در غیاب ولاسکو زیر ذره‌بین می‌برند. مجتبی میرزاجانیپور، سامان فائزی، آرمین تشکری، مهدی کریمی، رضا صفایی، فرهاد قائمی و... از جمله بازیکنان جوانی هستند که برای پوشیدن پیراهن تیم ملی سر از پا نمی‌شناسند و این را آقای ولاسکو باید بداند....

نبرد غول‌ها، تکرار تاریخ

روسیه برای ششمین بار قهرمان جام جهانی شد؛ یک بار در سال 1999 با نام روسیه و 4 مرتبه هم با نام شوروی. روسیه و لهستان پیکار پایانی جام جهانی دوازدهم را برگزار کردند تا تاریخ نخستین دوره این مسابقات به سال 1965 تکرار شود و بازی 2 تیم، 201 دقیقه به درازا بکشد و در نهایت روس‌ها از شکست، پیروزی ساختند و در شرایطی که 2 بر یک از لهستانی‌ها عقب بودند، 107 - 110 (25 - 23، 25 - 23، 25 - 22، 22 - 25 و 17 - 15) پیروز شدند. وقتی که به تماشای نبرد آسمان‌خراش‌های این دو تیم نگاه می‌کردیم به معنی واقعی دیوار بتنی در والیبالیب پی بردیم و دیدیم که چگونه غول‌های 205 سانتی‌متری در 2 سوی تور برای گرفتن یک توپ به آب و آتش زده و در فضای 5 متری شیرجه می‌زدند. از همه مهم‌تر سرویس بود که حقیقتاً زهرآگین و ویرانگر بود.

اکنون والیبال جهان در سیطره ماکسیم میخائیلوف، نیکلای آپالیکوف، پیتور نوواکوفسکی، باراتز کورک، دنیس بیوروکوف، دیمیتری موسرسکی، لئوناردو ویستو، لوکاس استاکمپ و... قرار گرفته و با غروب تدریجی فوق‌ستاره‌هایی چون گودی فیلهوجیبا، ایوان میلکوویچ، پیتور کروسکا و... ستاره‌هایی جدید طلوع می‌کنند، اما افسوس که دیگر جهان والیبال جیبا، اسپانیه، فومین، ساوین و... را به یاد ندارد. والیبال از سال 1964 (توکیو) وارد مواد بازی‌های المپیک شد و روس‌ها بجز المپیک 1984 (لس‌آنجلس) در تمام مسابقات حضور پیدا کردند، در المپیک لس‌آنجلس برخورد سیاسی 2 ابرقدرت کار را به تحریم بازی‌ها از سوی روس‌ها کشاند.

چند کلمه برای ولاسکوی عزیز!

نمی‌دانیم آقای وزیر ورزش به چه دلیل به ژاپن رفت تا دشوارترین مرحله پیکارهای جام جهانی والیبال را تماشا کند، اما انگار کسی به وی نوید صعود تیم ملی به المپیک را داده بود که محمد عباسی رنج سفر طولانی به توکیو را بر خود هموار کرده بود.

البته این حضور فرصتی بود تا خولیو ولاسکو سرمربی تیم ملی از ایشان بخواهد که به مردم و رسانه‌های ایرانی توصیه کند که صبور باشند و مثل آرژانتینی‌ها زود قضاوت نکنند. ظاهراً ولاسکو نگران بازتاب باخت‌های راند سوم و چهارم تیم ملی بود، اما به نظر می‌رسد این مرد که استاد کارهای ذهنی است تحت تاثیر ذهنیت برخی آدم‌های پیرامونی والیبال قرار گرفته است که اغلب و شاید اکثر مواقع از مربیان و خبرنگاران ایرانی گله می‌کند.

در صورتی که پشتیبانی به عمل آمده از سوی مردم و روزنامه‌نگاران ایرانی از عملکرد تیم ملی حتی با وجود 6 شکست، حماسی و تاریخی بود. کاش آنانی که برای خوش‌خدمتی سعی می‌کنند ذهنیت این مربی ارزنده را نسبت به غیر از خود تغییر بدهند، به او می‌گفتند که امروز در هر کوی و برزن، تاکسی و اتوبوس و مترو و حتی محافل خانوادگی، جملگی از والیبال ایران و شخص ولاسکو به نیکی یاد می‌کنند. ایرانیان آدم‌هایی احساساتی اما صبور، قانع و حق‌شناس هستند و این را تاریخ ملت متمدن ما به خوبی گواهی می‌دهد.

آقای ولاسکو! والیبال ایران با شما اوج گرفت، اما شما هم با والیبال ایران تولدی دوباره یافته‌اید و بی‌انصافی است که این تاثیر متقابل را نادیده بگیرید.

نتایج دیدارهای تیم ملی والیبال

ایران 3 - ژاپن یک

(25 - 17، 20 - 25، 23 - 25، 15 - 25) 83 - 92 زمان 205 دقیقه

ایران 3 - صربستان 2

(17 - 25، 25 - 18، 25 - 21، 21 - 25، 11 - 15) 99 - 104 زمان 202 دقیقه

کوبا 3 - ایران صفر

(17 - 25، 17 - 25، 22 - 25) 65 - 75 زمان 70 دقیقه

ایران 3 - لهستان 2

(23 - 25، 28 - 26، 8 - 25، 24 - 26، 15 - 11) 105 - 105 زمان 218 دقیقه

ایران 3 - آرژانتین 2

(25 - 15، 21 - 25، 26 - 24، 16 - 25، 12 - 15) 100 - 104 زمان 203 دقیقه

آمریکا 3 - ایران صفر

(15 - 25، 25 - 27، 14 - 25) 54 - 77 زمان 119 دقیقه

ایران 3 - مصر صفر

(18 - 25، 21 - 25، 15 - 25) 54 - 75 زمان 114 دقیقه

چین 3 - ایران صفر

(19 - 25، 19 - 25، 17 - 25) 95 دقیقه

برزیل 3 - ایران صفر

(20 - 25، 18 - 25، 16 - 25) 54 - 75 زمان 113 دقیقه

روسیه 3 - ایران صفر

(29 - 31، 21 - 25، 18 - 25) 68 - 81 زمان 201 دقیقه

ایتالیا 3 - ایران یک

(13 - 25، 17 - 25، 20 - 25، 18 - 25) 73 - 95 زمان 136 دقیقه

جمشید حمیدی / جام جم